

ТУРЦИЯ

—○○—

ВЪСТНИКЪ ЗА ИНТЕРЕСИ НА НАРОДЪТЪ.

—○○—

ТУРЦИЯ излязува съка събота. Годишната цена за въ империята по царската поща, е 4 бѣли мейдѣта; вънъ отъ империята, 5 бѣли мейдѣта. Спомоществованията трѣбува да сѣ годишни и предплатени. Писмата които са относатъ до редакціята са надписуватъ до Н. Геновича и П. Р. Славейкова. Външните настоятели отговарятъ за вѣстникътъ. Подписката за спомоществованията става направо въ Ц а р и г р а д ъ — Г а л а т а при издателити.

8 ЮНИЙ (ПО НОВИ СТИЛЪ)

—○○—

15 СЕФЕРЪ 1282 ОТЪ ЕГИПТА.

Българскитъ за Българити вѣстникъ Въстокъ, за който ний чувани а не сме още видѣли, споредъ както ни разказватъ въ 25-ий си брой ималъ една статія подъ назначение клеветитъ на Турція. Какво казва и какво на обвинява нашиятъ събратъ, като нѣмаи прѣдъ очи статіята му не можемъ да му отговоримъ подробно. Толкозъ само както отъ чуване сме довели ще му забѣлжимъ, че съ това което за нашиятъ клевети ужъ противъ насъ говори, компрометирува себе си въ клеветничеството. Защото ний нито сме туй при сърце имали нито сме този грѣхъ сторили да клеветимъ единъ вѣстникъ който не сме още ни видѣли, а просто, по длъжностъ, ний напомнихми на нашии съотечественици Правителственитъ за вѣстникитъ узаконенія, съ увѣрненія че тѣ сѣ и най спасителнитъ за насъ. Но ако това не е било угодно на редакторътъ на Въстокъ що сме му криви ний и нашиятъ вѣстникъ, и какво земаи, даване може да има съсъ насъ на това отгорѣ? Или иска да са покаже че е дѣйствиелно Български вѣстникъ съ това дѣто още отначало улава пѣтътъ на появивитъ до сега Български вѣстници да са кара, да хули и да осѣжда другитъ си събратъ? Това ний не чакахи отъ единъ такъвъ опитенъ журналистъ за какъвто си мисляхи че ще бѣде Г-нъ Андрикъ, толкози години редакторъ на единъ журналъ въ една по зрѣла отъ колкото нашата литература.

И на истина, намъ не ни дава сърце да отдадемъ този промахъ на Г-на Андрикия. Твърдъ сме на сѣмѣиѣ че това е работа пакъ на нѣкои отъ нашии пайци, които сме ний прѣзирали и сѣкога ще презирами за тѣхното сѣлно високоуміе. И сичко що има да кажемъ на Г-на редактора на Въстокъ е да бѣди внимателенъ и да не унижава ни себе си ни вѣстникътъ си е даванъ на внушенія отъ чловѣченца, на които работата е само на страстическитъ си да служатъ.

Редакціята на Турція съ нетърпение очаква да получи отъ начало още броеветъ на Въстокъ за да види съдържаніето и духътъ на този журналъ и да каже мнѣніето си за него, или да го прѣпорѣчи или да го осѣди. Защото като не сме го видѣли не можемъ ни за ни добро да кажемъ за него, а на слухове не можемъ да са увѣримъ защото ако да вѣрувахми сичко що са говори за съдържаніето на този листъ щехми отъ сега да кажемъ че строгостта на правителственитъ узаконенія за издаваніето на български вѣстници вънъ отъ Цариградъ е умѣстна и праведна.

ГРЪЦКИТЪ ЧЕРКОВНИ РАБОТИ.

За Въпросътъ. Отъ грѣцкитъ вѣстници въ Омонія това само срѣщамъ че на 22 Юни, пакъ са събирали въ патриаршіята и Св. Синодъ и См. Съвѣтъ за да размислятъ за Българскитъ въпросъ.

Отъ свѣдѣніята които ний можихми да съберемъ за тая работа имамъ да прѣдложимъ на читателитъ си това че събраніето одобрило прѣдложеніята на комисіята, за която говорихми въ прѣдидущитъ си листове: да са избиратъ, сирѣчь кандидатитъ отъ епархіитъ, и да са пріематъ четирма миряне Българи въ Смѣснитъ Съвѣтъ; но за Синодътъ сички са изразили категорически че не е възможно да са пріематъ шестъ и шестъ и нити двамина даже съ припознаване на началото на народностъ.

Съ устѣжикитъ които даваи (!) на епархіитъ казваи тѣ, Българитъ въ скоро врѣме ще да иматъ по сичкитъ си епархіи владци народни, които споредъ редътъ си и ще засѣдаватъ въ Синода. Ако ли искатъ да иматъ и повече членове въ Синода отъ колкото имъ са сега падатъ, а то да раздѣлятъ епархіитъ си да си направятъ толкози владци колкото нейнитъ и да бѣде синода изравно. (!)

Това е мнѣніето и рѣшеніето на послѣдното това грѣцко събрание за българскитъ въпросъ. И тѣй, остава патриаршіята да даде послѣдното си рѣшеніе на Портата, а ний да чакахи отъ тамъ милостъ и правосѣдіе.

Споредъ Анатоликосъ Астиръ:

— Като са пріелъ вече Кооскитъ владика Кирилъ за членъ въ Синода, оттегля са Велескитъ Антипъ. — „Пакъ ще пламни Велешката епархія ако рече да си иде.“

Спорѣдъ сжціятъ вѣстникъ, Синодътъ за настоящитъ периодъ са допѣлявалъ вече и са състои отъ 6—членове 1) Никомидійскій, 2) Никейскій, 3) Пелагонійскій (битолскій), 4) Критскій, 5) Енескій, 6) Самоковскій, 7) Метхлинскій, 8) Лимносскій, 9) Скопскій, 10) Еласопскій, 11) Фанариотарсалскій, 12) Кооскій. — Чудно ни е какъ до сега не са случи да са падне ни отъ една чиста българска епархія, ни единъ Българинъ владика за членъ въ Синодътъ, и това е белкии отъ честта ни!

— Освѣнъ синодалитъ, по настоящему пребѣдватъ во Фенеръ, владцитъ Иракліискій като прѣдсѣдатель на настоятелството на Голѣмото Гръцко народно училище, и Велескій като касиеръ и членъ на това настоятелство. Т.Т. П.П. Филипополскій и Прѣславскій, които не могатъ до идатъ на епархіитъ си по слѣдствие на висшціятъ още български въпросъ. И пакъ Кизическій, Мѣлвичкій и Зворничкій, отъ които първитъ е викаръ за своя работи, вторитъ е боленъ, а третиятъ е новъ ръкоположенъ и Т.Т. П.П. Нишавскій и Врачанскій, като сж подседнини отъ св. Синодъ. — Не сме чули до сега нѣкой владика отъ българска епархія да са е сждилъ и осѣдилъ, че и тѣзъ какво ще ги прѣсѣдатъ не знаимъ!

— Гръцкитъ вѣстници не казватъ нищо за

новиятъ Русенскій владика който пристигна за-вчера тука. Н. П. отишелъ на епархіята си право, но като видѣлъ работата каква е, управилъ са и дошелъ въ Цариградъ. Съ второ ще говоримъ повечко за тая работа.

— Прѣдидята недѣля въ четвъртъкъ Н. В. Вселенскитъ патриархъ ходилъ на посѣщеніе на Н. В. Исманлъ наша Египетскитъ подкралъ.

— По царскій указъ, дадо са на Т.Т. П.П. Ефескитъ, Никомидійскитъ и Дерконскитъ владци орденътъ Меджидіе третій класъ.

— Отъ нѣколко врѣме на самъ въ европейскитъ вѣстници са срѣщатъ разни статіи върху распрята на Великата Черква съ Влашката народна черква. За тая работа ето какво срѣщамъ въ Патриаршенската газета която са издава въ Парижъ.

„Знайно е че Константинополскитъ патриархъ Софроній, смугенъ поради мѣрнитъ които князъ Куза и Молдовлашкитъ Съвѣти зеха за новото устройство на Румунската черква, направилъ прѣдставки на букурешкото правителство.“

„И Н. Пр. унговлахійскитъ митрополитъ Нифонъ получилъ такожде едно увѣдомително писмо отъ дата 29 миналий Априлія, въ което патриархътъ му изразява живата своя горестъ, за участіето което зель митрополитътъ, като прѣдсѣдатель въ Сената, и несумѣнно съ нѣкое принужденіе отъ страна на Правителството, въ тѣзи мѣрки които сж осѣдени отъ Константинополскитъ Синодъ.“

„Пишатъ ни отъ този градъ, че Н. Пр. Нифонъ съ едно писмо отъ 25 Маѣотговорилъ, въ което писмо рѣдко то убѣждение не искючава благоговѣніето. Букурешкитъ митрополитъ не са подволява да напомни на патриарха че „Румунската черква отъ край си има пълна независимостъ;“ че зетитъ мѣрки не са касатъ за друго нѣщо, освѣнъ да възстановятъ нѣкое сѣстоіаніе на работитъ както е било отъ по на прѣдъ, и че въ нѣството въ което живѣе „управляемитъ и управителитъ иматъ пълно споразумѣніе колкото за черковнитъ работи.“

„Този отговоръ, прилага нашиятъ кореспондентинъ, причинилъ живо впечатление на Константинополскитъ Синодъ.“

БОЛГРАДСКОТО ЦЕНТРАЛНО УЧИЛИЩЕ.

Болградското училище по цѣлата на основаніето си и по срѣдствата за поддържаніето си е днесъ найпървото между българскитъ учебни заведения. Освѣнъ голѣмитъ услуги които ще направя то за развитіето на нашиятъ съотечественици въ новото имъ това отечество — Басарабскитъ колонии; то има още голѣмо значеніе и за сичкитъ въобще български наши народъ, защото е единственното чисто народно заведение съ което могатъ да са почитатъ Българитъ и дѣто още могатъ да са възпитаватъ мнозина отъ нашии младежи безъ да са поквари народніятъ имъ духъ съ чуждо и противонародно влияние.

Като гледахми отъ една страна на възпитаніето което получаватъ нашии младежи въ

чуждити училища и отъ друга на не благоуспешното състояние на нашенските училища, ний посрещнахме съставянето на това учебно заведение съ особена ревност и надежда, и отдавахме голяма важност на цѣлѣта и старанията на неговитѣ основатели. Но колко бѣше тѣжко за насъ отъ нѣкое време насамъ като слушахме за кризата въ която са намѣрваше, и съ какво негодование си изпълаваше сѣко българско сърце като чуваше че причина на това сѣхъ хора отъ които съвѣснѣмъ друго имаше да очаква българскитѣ народѣ! Особено подлостта и въроломството което показаша единѣ отъ тяхъ въ тая работа заслужаватъ най строго изобличение, нѣ ний ще закрѣпимъ отъ очитѣ на читателитѣ прѣдателското поведение на тая черна душа и прибързани да ги зарадвамъ съ послѣднитѣ извѣстия, че същинителнитѣ черъ облакѣ, който заплашваше да са разрази надъ това учебно заведение както и надъ снчката Болградска община, разнесеахъ са и са разминаахъ; небосклонътъ на това мѣсто са пакъ раззесниахъ и нова свѣтла зора за успѣхъта са е появила.

И намъ не остава друго днесъ освѣнъ да отдадемъ пристойнитѣ похвали за любороднитѣ усилія на членовѣтъ отъ училищнитѣ комитетъ и на другитѣ по първи тамниши граждани, които толкозъ благородно защитиха правдинитѣ на колонитѣ, и да препоручатъ за напредъ на учители, директори и членове на комитетѣтъ любовъ и задружно старание за улущеніето и успѣхътъ на туй учебно заведение, важността на което трѣба добръ да оцѣняваме, защото не само че пѣваме днесъ нигдѣ въ България подобно едно заведение, но пѣма и надежда да можемъ скоро да са съдѣйни.

Слѣдущето писмо, испратено отъ едного Българина въ Басарабскитѣ колонии до неговъ познаникъ отъ прѣселенитѣ въ България, съобщава ни са за обнародованіе.

Пріѣлъ съмъ ваше писмо отъ 1862 г. Іануарія І-й на което съдържаніето добръ проумѣхъ.

Г-не! отъ всичко друго, азъ ви моля най напредъ да имате малко търпение за да прочетѣте писмото ми; защото доволно е вече дѣто прочитавъ, слушахъ и гадахъ вашето въ разстояние на три почти цѣли години!

Днесъ ви съжалявамъ за вашето неспоразумѣние и простотѣ, съ която до толкозъ сте ся вдали безсловесно на едни куковици да ви бъркатъ мозакатъ като съ трѣска, и ви заблуждаватъ умоветъ, та сте станали като вартоглави, безъ да са сумясате що правите, гдѣ са намѣрвате, даже и какво говоритѣ! Впрочеми азъ за какво да ви осаждамъ? Богъ съ вами; само Г-не К. ви моля да здрависате отъ стѣрня ми вашитѣ учителъ, който си е дозволитъ да ви съчини писмото.—

Наистина, Г. ако бѣше написано собствено отъ вашитѣ главѣ, вѣрвамъ, че никогашъ не цѣхъте написа таквиши глупости. Зарадъ това ви са моля да му убедите, съ моля отъ мене, да ми изтъкува подробно съдържаніето на писмото ви; защото никакъ не можахъ да разумѣмъ що иска да каже Авторътъ. Тукъ азъ срѣщамъ: Ролъ маска и, какво значатъ тѣзи думи, не мога да разберъ

Г-не! да не бѣде маска туй, що ви съвѣтахме, че ако останете тука ще сторите добръ и пр.? А съдумата ролъ, много грѣшии вашиятъ Авторъ; защото нѣ тукъ отъ никаква ролъ неотибраме.— Ролъ изигра Россия, дѣто ви приемамъ да си оставите сичко и да отидите да сбирате отъ ново домъ и поблженихъ. И тѣй милѣ ми брате,

ако би нашитѣ Българи да отидатъ още на единъ саанакъ въ Кържма, вѣрвамъ че не само ролъ ще ви научатъ, нѣ даже и хойса ще имъ поиграете. Нѣ дано Богъ скрѣпи нашитѣ разсѣденихъ да си збирате ума въ главѣхъ, за да не бѣхте потънали въ тѣхъ мрачинѣ на заблужденіето, дѣто вѣя са намирате днесъ.

Право ви ебаждамъ, брате, че една такъ васъ суровостъ не е за търпение. Хитриятъ вашъ писачъ, който завира въ очии ролъ и маска, не сѣ задоволиахъ токо съ това, нѣ подоло още притужда рѣчѣхъ: безсловеснимъ образомъ; какво оная изражение! Безсловеснимъ образомъ сте ся повлѣли вые като ся водите отъ таквиши пристрастни писачи и неразбраници. Бе хей (какъ да тѣ назовъ)? не ли ся помисляхъ малко и да разсѣднѣ човѣшкѣ: какво зло видя отъ мене, та ми нападахъ тѣй грубо? че какъвъ интересъ имамъ отъ тебе, или ми стори нѣкое добро и не ти благодарихъ? Монѣ думи въ що тѣ докавахъ, та ги заплавахъ! Намъ плеватъ на нѣхъ; сичко това да оставимъ на стрѣна и да ви кажа искрено, че за нищо не ми дотѣгна, освѣнъ като си наумѣхъ дѣто сте испаднали въ таквъ невѣжеско заблужденіе, щото да са оставите на едного мужика, който да ви пише както му сямиснало, безъ да са съвестите, че той са подиграва съ васъ. Напусто ся наричамъ още Българинъ: подобръ би сторилъ да бѣше си отказалъ отъ туй ими, а не да дочакамъ таквъ писмо, — да чуж подобни глупости отъ оногova, на когото произхожденіето знае че е българско; той, думамъ да ми пише по руски, за когото съмъ уверенъ, че и български не разбира, както трѣбва.

Сега нека ви питамъ: ако бѣхте на мое мѣсто, какъ щяхте са отговори на едно таквъ нѣщо? Явно, че ще кажете: човѣкъ разиратенъ и злъ отхраненъ, който за свой интересъ промѣнява си народността (даже и вѣрата)! и съ туй да спечели слава.— Дѣйствително сте ваша милость Г. К. С. както е и Ф. Ф. и други нѣкой таквиши скопосници, които жертвуваха българщината си и за пуста слава и ж достигахъ; но отъ кого? Знаете, че отъ онѣзи съдѣйствователи които не пожаляха нищо, само да достигнатъ своитѣ гнѣснѣ цѣль — да повдигнатъ хората за да отидатъ въ странство съ ченедѣтъ си и да населѣтъ нустинитѣ. Туй добро сторихте вые К. С. както и Г. отъ К. на вашитѣ злочести братѣ Българи отъ Басарабіѣ. Ето въ тѣхъ смисахъ, ако може да са назове туй интересъ и тѣхъ славѣ, а не както искате да го натвърдите върху ни. Нашитѣ интересъ бѣше, Г. С. едно сърдечно съжаление за нашитѣ мѣли съотечественици, Българи, кои рунахъ като стадо на вѣрмили, безъ да помислятъ, че отиватъ на вечна погнѣбѣ.

Не стига дѣто отколѣнитѣ размирни отъ Россіѣ разпрѣснаха толкостъ народъ да чезне сега въ нежестество и да губи между другитѣ българщината си, нѣ и сега заново разорение и загуба!— Веднѣжъ дождѣ прѣстѣне да бѣхте въ житиѣ онѣхъ крѣвъ, и хвацатъ да са отричатъ, че сѣ родъ български: но това иматъ живѣ примѣръ нашитѣ тукъ колонисти, които, ако и да не са изгубили ялика си, нѣ се стоятъ май студени къмъ народността си, щото наредъко виждаме у нѣкого природни български добрини; а повече у неученитѣ младежи, дордѣто отерѣшнитѣ Българи нѣ Турско-сѣ завардили древнитѣ си стари нѣрвы и обычѣи, духа и характера на тѣхнитѣ прѣдци. Собственитѣ нѣмъ качества, по които тѣ са отличаватъ между своитѣ отдалечени еднородни сѣ: трудолюбіето, носто-

яството въ сичко що е добро и народно, упазаніето на прѣдковѣхъ си вѣрѣ, гостеприемството; а най наче вѣрната прѣданность и искренность къмъ върховнитѣ власть, на която сѣ подчинени. Най сетѣ въ днешнитѣ обстоятелства тѣхнитѣ услуги, навършвани за любовь къмъ отечеството си, могатъ да за свидетелствуватъ, че тѣ сѣ искренни чада на своята майчица България.

Ами вые Г. С. вые които не причетохте народностъ си и, за нищо и никакво, испоплашихте ся като дѣвѣцѣ, що свършихте? Жяло дѣто сѣ назовавате Българи! Прахѣтъ на протѣцитѣ ни ще ви клѣне и провала, дѣто неможяхте да са одържите за една общѣ и малкѣ работѣ, нѣ ся разпрѣснахте като комаритѣ, тонени отъ вѣтра.

Вашъ познаникъ. О. О. . . .

Съчинителѣтъ на горнѣто писмо има пълно право, дѣто казва, че тукашнитѣ Българи сѣ май студени откъмъ народността си: защото дѣйствително сѣ таквиши. Тука ще срѣщнешъ хора, на които дождѣ приказва нѣкой за народни работи, или ги приканва да сторятъ нѣкое добро за отечеството, тѣ си обръщатъ гърба и захвацатъ друга приказка. А други съвѣснѣмъ заблуждени, не чакатъ ниго да имъ споменѣтъ и зематъ думата на присмѣхъ! А това правятъ не само простацитѣ, нѣ и мнозина, които са четятъ умни и въ състояніе.

Многома срѣщнахъ, които сѣ са размирили съ Молдованитѣ и станали сѣщи Молдовани, а между Гагаузитѣ са погагаузили, щото не знаятъ и Български! а тѣхнитѣ дѣца какви ще бѣдатъ е очевидно. Таквиши хора си срѣщатъ, не само по селата, нѣ и у градоветѣ на сѣхъдѣ изъ Влашко и Богданско; а мнозина и свѣщенници!—

Когато тука, дѣто е единъ раскрахъ мѣсто, Българи си изгубваа ялика и пр. които повече сѣ изгубени оная, които сѣ отишли надалѣ въ Россіѣ? Тѣ сѣ ся изгубили и сѣли въ други много отъ старитѣ народи!— Б.

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА ТУРЦИИ.

ЛОМЪ, 10 Юлія. — Преди нѣколко време случило ми са бѣше да отада по търговѣята си въ Ломъ. Азъ бѣхъ кондисалъ въ единъ ханъ. И понеже човѣкъ са съблжидиува да стои затворенъ въ одаята си, азъ излъзувахъ често на каменетата съсъ цѣль да са поотморамъ малко и да науча нѣщо за работитѣ на тоя градъ.

Въ тѣмъ каменета азъ са запознахъ съсъ нѣкои граждани и заловихъ прѣтелство съсъ тѣхъ. Забѣлѣжете чи колкото повече продълѣявахъ да стоа въ тоя градъ, толкозъ повече това прѣтелство ставаше тѣсно, живо и искрено.

И тѣй прѣдъ едно таквъ прѣтелство не ми са виждаше ниго чудно, ниго опасно за да ги поинтамъ за ходѣтъ на градскитѣ нѣмъ работи. Вѣй знайте чи монѣ съотечественици, Синцовцитѣ, сѣ твърдѣ любопитни въ подобни работи, и азъ като младѣ Синцевецъ, трѣбуване естествено да подражалъ примѣрътъ на съотечесовеницитѣ си. Бѣхъ въ този градъ прѣди нѣколко време; въ сношеніята си съсъ гражданиѣ азъ не чухъ друго освѣнъ оплакуваніа отъ насиліята на фанаріотитѣ. Тѣ фанаріоти освѣнъ другитѣ злини правили сѣкакви прѣчки за народното образование на тоя градъ.

Властѣта на фанаріотитѣ е тука силна, и азъ имамъ мѣстото си да вѣрувамъ чи уплакуваніята на ломскитѣ граждани са прави и основни.

Едно нѣщо воего ми испати главата тѣ ва ще можи, мисла, да подтвърди това,

Една неделя бяхми отишле на каменето съсъ пріятелити си. Разговорката са беше отворила за училищата. Въ сѣщото време дожда единъ дѣлконъ. По стѣжките и по лицето, той дѣлконъ се показваше за грѣхъ.

Щомъ влизе въ каменето първата му дума беше да вина и да крѣщи защо сме дошли на каменето а не сме отишли на черкова. Безъ съмнѣніе той имаше право на това, споредъ свѣщенническия му характеръ. Нѣ то нѣтъ съсъ когото каза на гражданити беше по-вече повелителенъ отъ колкото скромненъ и христіански. Присѣственицити кжздисаха. Нѣй нѣмама повелители казаха тѣ, за да ни заповѣдуватъ да ходимъ на черкова. Ходеніето въ черкова зависа само отъ расположеніето на хората. Она които желяе да си спнесе душата, той нѣма нужда да го викатъ да отиди въ черкова: той познава самъ длѣжността си. Тѣ притуриха още чи ако сме сѣ събрали нѣй, на каменето, тая сутрина, та е наша работа.

Нѣ дѣлконътъ намѣсто да са отакожи отъ тоя отговоръ, той са разари още по-вече. Той се били да показува и фанаріотската си гордостъ. Той каза чи ще затвори каменето и ще ни принуди да отидимъ въ черкова. За бележете чи тоя дѣлконъ беше намѣстникъ на видинския владика Г-на Ионѣя. Това закарване исполани изгон отъ гражданити. Колкото за мене, азъ стоахъ хладнокрѣвенъ. Нѣ дѣлконътъ не сѣ ограничи до тука: той притурѣ чи основањето подбужда ломскити жители да не ходятъ на черкова и сѣ лонаното поведеніе на Синцовити. Отъ като зафанаха да отварятъ мазитъ несправитъ друго освѣнъ да развращаватъ и да изневерятъ населеніето.

Това израженіе на дѣлконътъ са отпраше на мене. То ма докачи. Защото като хортувахе въобще за Синцовити предъ присѣствіето ми разбираше са че той фѣри гатанка за мене!

Азъ му дадохъ единъ добъръ отговоръ. Съсъ какви думи беше тоя отговоръ, не е нужно, мисля, да ни разправимъ. Работата е чи отъ тоя отговоръ той са много разсѣрди, защото са мислеше за докаченъ въ чинътъ си и въ брадата си.

Нѣ мене не ми мѣгаше окоото отъ нѣговата сражня. При сичкити заплашванія които ми даде чи унѣ е кждренъ да ми затвори и мазата въ Синцовъ, азъ си стоахъ смѣлоно въ каменето и си нѣяхъ наредето.

Той като виждаше чи азъ са смѣяхъ и си нѣяхъ наредето, безъ да зема въ уваженіе заплашваніята му, той са разсѣрди още повече и искаше да потвърди чи азъ съмъ го билъ докачилъ въ честѣта, чи той ще прави дави сръщу менъ.

Нѣ и отъ тѣ нови нѣгови заплашванія мойто око пакъ немигаше. Но работата нѣлѣзе серіозна. Дѣйствително той направилъ единъ журналъ сръщу мене. Въ тоя журналъ той доказува чи съмъ го билъ докачилъ въ честѣта.

На другиятъ денъ азъ са повиняхъ отъ мезлиньтъ. Мезлиньтъ ма исната. Той употреби съвакви сръдства за да ма искара виновенъ, нѣ благодареніе на мюдюринѣтъ, въренъ защитникъ на правдата и на невинността, азъ можихъ да са опревдаи. Дѣлконътъ остана посрамненъ.

Азъ ви скрѣтихъ работити. Защото ако ви ги изложихъ на пространно, читателити ви биха сѣ негодували отъ тяхъ. Азъ прикарахъ много бѣли додѣто да са отгърва. Нѣ описаніето на тѣ бѣли ще го отложя за други пътъ.

Вижте, Г-не редакторе, на какви духовни

началници сѣ останали ломскити граждани. По нашитъ мѣста фанаріотскити безчовѣчнина фанаха да исчезуваатъ. Нѣй мисляхъ да е сѣщото и по другити точки на Българіа. Нѣ това което видѣхъ въ Ломъ ми дава да мисля чи има още градинѣ които сѣ изложени на злоупотребленіята и на своеволіята на фанаріотити, злоупотребленія и своеволія коренно противни на добрити расположенія на царското правителство!!!

Единъ отъ младѣти наши образовани сѣ-отечественици праца ни дѣла една статія върху училищата въ общиѣ и частно за свѣщовскитѣ. Тая статія между нѣгавитъ за прочитаніе описанія и обрати, съдържава още и серіозни размисленія и назидателни свѣкти които нѣлѣзватъ прѣми изъ сръцето на челоубѣтъ които горѣщо обича народътъ и отечеството сѣ. Жално че тая статія е малко дължа за вѣстникътъ ни, и нѣй сме принудени да я окернимъ по вериди сме колкото е възможно да не нацѣримъ начинѣтъ на писаніѣта и на израженіето на авторѣтъ, които обнаружава дарованіе не отъ случайнитѣ и обичава за нѣпрѣдъ ревностенъ, плодovitъ и способенъ писателъ. Читателитѣ трѣба да бѣдѣтъ синхронителни къмъ нашия произволъ и къмъ малкитѣ недостатѣки които, като строги критици, могатъ да отарятъ. Пріятелѣтъ е и младъ и расналенъ за доброто а и прѣвъ нѣтъ уважаванъ. Отъ наша страна нѣй го молимъ да не прѣсѣква тѣзи си занятія.

СВИЦОВЪ, 12 Іуни. — Напредванъ като ракъ. — Безъ съмнѣніе, тѣзи народна пословица е произлязла отъ замечаніето, чи рацитѣ обикновено върватъ назадъ. Но сѣко правило си има и исключеніето; азъ съмъ честъ забѣлявалъ чи рака повървава, на единъ нѣжтъ и напредъ. Това нѣвънредно движеніе на рака, видѣ си да е единъ ани жѣлѣжъ отъ неговѣ странѣ.

Вчера, като си лутахъ цѣлъ денъ изъ скелѣта по работѣтъ си, спонѣ ухѣтанѣтъ легнахъ въ прекрасната си стая на К... вѣл ханѣ. — Малкото намачи претура голѣмитъ кола. — Азъ лагахъ често да спя; нан малко спѣа вечеръ; по никогѣ не ми е дошло на ума да философирамъ въ юргани сѣ. Безъ съмнѣніе азъ би прѣвминалъ и тѣзи ноцъ да хѣркамъ, да ма чуватъ чѣкъ комѣнтѣ; но бѣ зобразилъ бѣхли и дѣриенци, като ми наскочиха не ми оставиха нито да мигна. Тѣзи камачѣта които претуриха сѣахъ ми сѣ наистина много малки; но брате тѣ трѣба да иматъ зѣмѣнски уста! Блази му който не ги е хранилъ!

Да останимъ тѣзи дрибули на страна. Азъ като са почеснахъ отсамъ оттагѣтъ, доди ми на ума за моето предъ осемъ годишно последно дохожданіе въ този градъ. Тогѣзъ ми сѣ случи често, да срѣшна единъ среденъ челоубѣтъ сѣ желта брада, сѣ тѣмножѣлѣтъ очи на когото образа показваше единъ мислици челоубѣтъ; този челоубѣтъ беше зѣмѣстѣния — КАСАНСКИ.

Въ сѣщотоото време са намираше въ Свицовѣ едно младо учителѣе родомъ Свицовецъ. Въ тева момѣе сичкото показваше животъ: тѣнка физиономія, навелѣтъ свѣтливъ, вървѣжъ бѣрѣзъ, приказки безъ край. Днесъ тѣзи хора ги нѣма въ Свицовъ. Първиятъ обидѣтъ сѣ природата си, а вториятъ отъ породата си, отъ братіята и сѣгражданѣти си бѣха принудени да оставятъ тева мѣсто.

И азъ познавахъ тева младо учителѣе и отъ хора повѣщъ на такѣви работи съмъ чувалъ и чувамъ за неговата метода въ преданіето: ученіе, стараніе за дѣцѣта и дарба за да имъ раскажи бѣхъ триѣти му добрини които го препорѣчваха. И неговото махуваніе отъ у-

чилището показва до дѣ може заслѣпеніето на ината да докара едно голѣмо количество хора.

Азъ нѣма да расказвамъ подробно причинѣтъ за неговото испѣжданіе, ще кажѣ въкѣсо че тѣ бѣха грѣцкіятъ търновски владика и българскити свѣщовски чорбарѣи, и свѣршахъ — на единъ кола грѣнци една сопа стига (сѣлѣдува).

СКОПИЯ, 10 Іуни. — Предъ една година време, Скопското общество бѣше съгласно сѣ сичкитѣ еснафи пригласило писмено Г-на Стоянѣа Костева отъ Пловдивъ, за да дойде въ Скопѣ, и да прѣимне на себе длѣжностъ като главнѣй учитель на главното нѣмъ училище и управителъ на други еще двѣ махленски училища.

Г-нъ Стоянѣа Костичъ родомъ отъ Враца прави Българинъ, който и понапрѣдъ чинѣше въ Скопѣ служба учителѣска напредъ три години достойно споредъ званіето му, по причина на интригитѣ на тамонѣиѣтъ владика бѣше принуденъ да остави този градъ и да сѣ дѣрпне приврѣмено въ Пловдивъ на горереченна служба. Възлюбленъ отъ сичкитѣ классове на обществото Скопѣско зарадъ по напредъ ревностно показаніѣтъ му услуги и пригласенъ по вторно отъ общество да слугува въ полза на своитѣ народъ, неотложно остави Пловдивъ и отиде въ Скопѣ, гдѣ и биде радостно дочеканъ отъ старитѣ пріятелѣи и школскитѣ дѣца, които за време отсутствія неговогъ бѣхъ жалѣли по него като по единъ достоенъ наставникъ.

Чимъ то прѣспѣ въ Скопѣ, агентитѣ на скопѣиѣтъ владика (понеже той е на Цариградѣ) отиватъ при мѣстѣиѣтъ управителъ и на клеветаватъ Г-на Стоянѣа, чи билъ ужъ руски подданикъ и за тева трѣбало да му сѣ възбраши да учителѣствува. И тѣй тогѣнашнѣй управителъ безъ добрѣ и по отблѣзу да испѣта работата, викува кождабашѣта и му наложи да иде и да събѣщи Г. Стоянѣу не само чи нѣма дозволеніе да учителѣствува, но и да остави въ растоініе отъ 8 дѣна и градѣтъ.

Г-нъ С. отива несправѣно при пашѣта и го моли да му изѣви заради какво обвиненіе да му сѣ възбрашиѣа учителѣстваніе въ Скопѣ, кога е то неговѣ занаятъ, и той му събѣщи простодушно, чи е разумѣлъ отъ тѣзи и тѣзи хора, чи е онѣ руски подданикъ. Ако и да му расправѣше и го утѣрваше чрѣзъ върни свидѣнія Г. Стоянѣу, чи е подданикъ отоманскѣи, и първенѣиѣтъ отидоха, да молятъ пашѣта за позволеніе да предава учительѣ на дѣцѣта. Обаче той остана постѣиѣнъ на тева; или да престанѣ да учителѣствува или да донесе едно ираде отъ Цариградъ какъ му сѣ позволява отъ министерство на просвѣщеніето да учителѣствува.

На нашитѣ читатѣлѣе ще е познато колѣко бѣше тева нѣщо единъ мѣченъ задатокъ за Г-на Стоянѣа да отиде на Цариградъ да вади таково едно ираде и да направѣ толкова разноски, които не сѣ сходѣи сѣ печалбата му.

И тѣй остана надѣжда за да са нѣкакѣо расправи и докаже причината на тѣзи клевета на пашѣта, и той да са умѣлостивѣи и да даде позволеніе.

Владикѣиѣтъ межерѣта обаче които сѣ съдържаѣтъ отъ три четѣриѣа неговѣи нѣтомѣци, които ги той и оженилъ и два трѣмина записани изродѣ, настѣрѣнѣи на хѣхрибарѣни чѣбуци и въ сѣрѣмѣи зарѣфѣе подаѣвани имъ филѣжани сѣ шекерѣи ѣаве, като страхуваха да не би да сполучѣтъ еснафитѣ, прѣтиѣа сврѣиѣиѣтъ изѣвѣіѣе на единъ другъ учитель да дойде сѣ намѣреніе за да го прѣдѣставатъ на еснафитѣ, та сѣ тева да сполучѣтъ въ на-

мъреніето си. Повикани отъ тѣхъ учитель безъ да знаеше обстоятелствата, доде въ Скопъ и като са научи предварително отъ тѣхъ за сичките имъ коварни умишления, на място да ступи съ тѣхъ въ нѣкое споразумѣние, той ихъ избобли за такива един ниски постѣпки пагубни за отечественното имъ развитие и друго потребно.

А за да не би да пророкува чрезъ главното имъ компрометиранъ нѣкон помеждубоини неспокойствія, и като искаше да продължи пътуествіето си до Призрѣвъ съ намѣреніе наидесе тамо съ Г-на австрийскаго Вице Консула и му съочи онова което бѣше добъръ разумъ. Понеже бѣше направилъ тесно познанство както съ Г. консула тъй и съ съ тамошнѣгъ правителственогъ индженіерина Г-на Бимбашій Риза Бега (родомъ маджаръ) и умолялъ ги, и они му се обѣщаха, да раскриятъ неправилното обтужение на пашата, което направиха оиѣзи лица противъ учителя. И тъй направиха непрѣменно, и съ тѣхното голямо вліяніе при пашата сполучихъ да го убѣдятъ за истината; и той се обѣща да удовлетвори на правдата. Подиръ това пашата даде дозволеніе на Т. Стоянка да учителствува. Който и днесъ сѣ находитъ като добъръ наставникъ на дѣцата. Скопското общество трѣбе да благодари Богу чи има такъвъ единъ достоенъ учитель; когото трѣбе само достойно да почитатъ и подпомажатъ въ добритъ му намѣренія. Г. И. М.

ПОЛИТИЧЕСКИ ИЗГЛѢДЪ.

Франція. Законодателното тѣло свършило тѣ дни своити разисканія върху бюджетътъ на министерството на войната и бюджетътъ на Алжерія. Спорѣдъ нѣкои вѣстници, сичкити отѣзли сѣ усвоили съобразно съсъ прѣдложенія на правителството.

По миналата недѣля посланици на чуждити сили имали честь да отидатъ при императорътъ за да го здрависятъ по случай на връщаніето му отъ Алжерія. Единъ дипломатически кръгъ имало въ Тойлери. Пашкиятъ нонцъ изразилъ здрависуванія на другарити си и нѣговити си. На тѣ здрависуванія, императорътъ на Франція отговори въ нѣколко думи. Придруженъ отъ императрицата, той обиколи цѣлъ кръгъ и приказалъ съсъ сичките посланици които присѣдствуваха.

Инглитера. Тука новинити са кесатъ. Онова което занимава днесъ Инглити е по малко вліятелна политика отъ колкото втрѣшната политика.

И тъй високити чиновници искатъ днесъ да улѣгчатъ положеніето на занаятчийскити класови. Защото като расте сиромашіята отъ день на день, разбира-са чи тая сиромашія можи да докара лоши слѣдствія за мирътъ и тишината на това царство.

Въ камарата на лордовити, са разискувалъ оная недѣля единъ проектъ относително за тоя предметъ. Макарь и да са билъ разгледалъ добръ тоя проектъ отъ долната камара, обаче единъ отъ голѣмити земски прѣдѣжатели не го одобрилъ хичъ и искалъ да са даде на една особна комисія. Едно друго засѣданіе са отложило да рѣши тая работа.

Въ сѣщото врѣме станалъ единъ други съвѣтъ. Лордъ Палмерстонъ присѣдствувалъ. Цѣлата на тоя съвѣтъ била што да са покажатъ министерскити депутати отъ

Канада за да присѣдствуватъ и тѣ въ засѣданіето.

Русія. Тука сичкити хора сѣ насѣрбена съсъ смъртта на наследникътъ на руската корона. По миналата недѣля погребеніето на тоя князь станало предъ присѣдствіето на сичката царска фамилия и на сичкити граждански и военни чиновници. Сичкити присѣдственници плакали.

Рускити вѣстници сѣ пълни съсъ членови за тая смъртъ. Газетата отъ Москва казува че тая смъртъ произвела една дълбока скръбъ въ сичкити класови на народътъ; нъ тая скръбъ е едно доказателство за симпатіити и благодарството което рускіятъ народъ има къмъ господарятъ си.

Московскіятъ вѣстникъ уплакува още и сѣдбата на згодницата на покойникътъ която щеше да стане царица на сичкити Русси, нъ на която честота не била да са радува съсъ тая сѣдба.

Спорѣдъ нѣкои си вѣстници княгинята Дагмаръ са тъкмяла да пригърни пакъ лютеранската вѣра. Нъ други вѣстници искаруватъ лажлива тая новина. Защото родителитъ ѝ не биле правели, казуватъ тѣ, никаква разлика помежду лютеранската вѣра и православната.

СЪБАКВИ НЪЩА И НОВИНИ.

— Н. Ц. В. Султанътъ благоизволи да подари оная недѣля по едно златно междиде на сичкити болни които са намиратъ въ воинскити болници на столицата.

— Н. Ц. В. Императорътъ на Мексика благоизволи да даде на Голѣмѣтъ Везиръ Фуадъ Голѣмѣтъ кръстъ на орденѣтъ на света Марія отъ Гюаделупъ.

— Н. П. А' арифи бей, първи драгоманитъ на царскіятъ Диванъ прѣвъ отъ сѣщиятъ императоръ знаковити командоръ отъ орденѣтъ на света Марія отъ Гюаделупъ.

Хюссинъ Сермедъ ефенди, секретаръ на отоманското посолство въ Лондра прѣвъ знаковити кавалеръ отъ сѣщиятъ орденъ.

— Н. П. Хайдаръ ефенди, извъреденъ и вѣломощенъ посланикъ на В. Порта при вѣнскіятъ Дворъ, има честь да са прѣйми тѣ дни въ ауденція отъ Н. Ц. В. Францоа Йозефа и да му връчи кредиторити си писма.

— Въ гръцкити вѣстници виждами пакъ че нѣкой си гръкъ докторъ въ Татаръ-Назарджикъ окаява пропаданіето на Еллинизма по тѣзи страни (Татаръ-Назарджикъ и Пловднъ). Тоязи Български храненикъ като живѣе междоу Българитъ и имъ вѣде хлѣбътъ и знае твърдъ добръ работата, не го ни съвѣстѣта бие да изначева истината и да отдава това пропаданіе на Еллинизма на вліяніето на руската пропаганта. Не стига друго що теглимъ ами и клевети още че дѣйствува подъ вліяніето на чужди пропаганти, като отстояваи изникътъ си и народността си отъ Панеллиниската пропаганта. Но кой ни е кривъ, като сами хранимъ и грѣемъ и топлимъ въ пазва змѣята кояго е винаги готова да изъ прѣведе, Свършиха са Българитъ доктори и хранимъ Гърцитѣ да ни мислятъ доброто.

— Разни приказки са чуватъ междо Гърцитѣ за едно прѣвжесуване ужъ на дипломатическитъ сношенія междо Гръція и Турція. Тѣзи приказки са породиха нтъ работата на Г. Х. Арнаутовъ когото гавазитъ отъ гръцкото консулато уловиша и насилственно го заведоха на гръцката канцеларія, като Гръкъ ужъ. За тая

работа прочитамъ слѣдующето въ Журналь де Костантинопль:

„Казватъ че Г. Арнаутовъ са е родилъ въ турско отъ родители турски подданици, а прѣди нѣколко врѣме излѣзла гръцки подданикъ. Тѣзи работа породи едно измѣненіе на сношеніята междо Високата Порта и гръцкото посолство.

„Но лѣжае това дѣто са чува че ужъ полицейски чиновници влѣзли въ затвореніятъ за да го зематъ съ себе си, и нъ отъ което ужъ Н. Прѣв. Деліани (гръцкіятъ посланикъ) са рѣшилъ да прѣсѣкне сношеніята си съ В. Порта.”

За тѣзи работи нѣмъ незнаемъ и неможемъ нищо да кажемъ, но колкото за народността и подданичеството на Господина Арнаутова, кой не знае че той са е родилъ въ средъ турската държава въ Габрово, дѣто гръкъ не, а ми гръцки духъ не са е чувало. Блазнали Гърцитѣ че тѣзи които исповѣдуватъ „гръцката вѣра,” могатъ да са и отъ гръцка народность?

Нѣмъ окаявами нашѣтъ съотесественници Г. Арнаутова колкото за нещастіето което му са случи въ търговіята, толкозъ повече за измамата която му направиха Гърцитѣ. И то ва е единъ урокъ за нашѣтъ съ тѣхъ сношенія.

— Нѣкон испански вѣстници извѣстуватъ че извѣстиятъ испански генералъ Примъ отишелъ въ Италия да са види съ вѣтхиятъ си прѣтель Омеръ паша.

— Н. П. Даудъ паша, управитель въ Либенъ пристигна тѣ дни въ градѣтъ ни. Казуватъ чи подиръ двѣ недѣли той са тъкмялъ да отиди за Европа.

— Абдулъ Кадеръ трѣгна миналата недѣля за Франція. Въ тая земе той щялъ да стон три четиръ недѣли.

ИЗВѢСТІЕ.

Георгій Іоановъ учитель отъ Велесъ, който подиръ дошестіе на вѣдинскіятъ владика Пансіа отъ Цариградъ въ Вѣднѣ, биде принужденъ да остави тоя градъ, въ когото бѣше условенъ отъ обществото за три години да учителствува, за да се уклони отъ несприятноститъ, които би могли да го постигнатъ отъ интригуването на речениятъ фанариотина; и сега са намира въ Цариградъ. Блазъ на оиѣ Българе, които са нуждатъ да дѣржатъ въ училищата си като наставници за дѣцата имъ оиѣ учители, противъ коихъ Гърцитѣ владци не интригуватъ, а оиѣ да одпускатъ, които не могатъ да се возатъ на единъ кола съ Гърцитѣ владци. Въ тѣ мѣста просвѣщеніето ще да лѣсне скоро.

— Гореречениятъ Г. І. е готовъ да постѣжи пакъ на учителско званіе въ който градъ и да е като му са назначи приличната заплата. И нѣмъ го прѣпорѣчваи отъ сѣка страна. Контото желаятъ по подробни извѣстія за това нека са отнесжъ до редакціята на Турція.

Правителството на Сѣдиненити Княжества декретува свободата за изнасяніето на солта.

Новече. Солта са продава за смѣтка на рѣчениото правителство по Дунавскити скели, Бекетъ, Гюргево, Олтевица, Галацъ съсъ цѣна по 14 четирнайсетъ цванца или 31 трійсетъ единъ грошъ и половина влашки пари стотѣхъ оки. Едваъ кредитъ ще са дава на купувачити на голѣми количества съсъ сръдството на едно кефилеме дадено отъ единъ влашки търговецъ, който да живѣе въ Ромѣни.

Отговорникъ Никола Геновичъ.